

DE VLOEK
VAN DE
SCHADUW

1

NACHT

De nacht is ideaal voor iemand zoals ik. Wanneer ik de straat op ga, liggen gewone mensen allang in hun warme, zachte bed. Zelfs ouwe zuiplappen die tot laat hebben zitten drinken, durven de ondoordringbare duisternis van de stad niet meer te trotseren en proberen de nacht verder in de kroeg door te brengen.

Nacht. Stille. Alleen de holle echo van de voetstappen van de stadswacht werd door de muren van de oude huizen weerkaatst en rolde door de donkere straten van Avendoom, eenzaam en verlaten tot de ochtend.

De soldaten haastten zich snel voort. In de donkerste steegjes gingen ze over in looppas. Ik begreep precies hoe deze dappere dienaren van de wet zich voelden: nee, ze waren niet bang voor de mensen – de eerste de beste dwaas die zo driest zou zijn deze hoeders van de openbare orde aan te vallen, maakte onmiddellijk kennis met hun zware hel-lebaarden. Ze waren bang voor iets anders. Er waren andere wezens die in de schaduwen van de stenen huizen op de loer lagen. Wezens die op dit onzalige uur tevoorschijn kwamen om in de nacht te gaan jagen. En Sagot mocht de mannen van de wacht genadig zijn, als die afschuwelijke beesten al te veel honger hadden.

De schaduwen van de nacht waren een dekmantel voor iedereen: voor brave burgers die zich angstig voor gevaarlijke mensen verborgen; voor gauwdieven die een achtenswaardige burger zo snel mogelijk zijn beurs afhandig wilden maken; voor rovers die op een kans loerden om hun mes te gebruiken; en natuurlijk voor de demonen die in die duistere schaduwen huisden en gretig en zonder enig onderscheid te maken op de brave burgers, de gauwdieven en de rovers aasden.

Gelukkig heb ik nog geen demonen ontmoet, de demonen die de

stad weer waren binnengedrongen nadat de Naamloze zich na eeuwen van rust in het Troosteloze Land weer was gaan roeren. En daarom leefde ik nog altijd.

Kort nadat ze me waren gepasseerd, stierven de voetstappen van de wachters in een volgende straat weg.

Op bevel van baron Frago Lanten, de commandant van de stadswacht van Avendoom, telden alle patrouilles drie keer zo veel manschappen. Het gerucht ging dat de kracht van het artefact dat de Naamloze tot dusver in het Troosteloze Land op afstand hield, afnam. Weldra zou hij vanuit die ijswoestijn, bedekt met eeuwige sneeuw, in onze wereld binnendringen. De oorlog kwam steeds dichterbij, hoeveel moeite de Orde der Magiërs en de talloze priesters ook deden om hem te vermijden. Het was gewoon een kwestie van tijd. Zes maanden, misschien een jaar, dan zouden we geconfronteerd worden met al die dingen waarmee we bang waren gemaakt toen we kinderen waren. De Naamloze zou een leger op de been brengen, van achter de Ijsnaalden opmarcheren en de nachtmerrie zou beginnen... Zelfs hier, in de hoofdstad, kwam je soms mensen tegen die aanhangers van de Naamloze waren. En ik was er bepaald niet zeker van dat de Wildharten in de vesting van de Eenzame Reus de horden ogers en reuzen zouden kunnen tegenhouden...

Voor de zoveelste keer was ik onopgemerkt gebleven. Dankzij de schaduw van de nacht. De schaduw was mijn helper, mijn minnares, mijn metgezellin. Ik verstopte me in haar, ik leefde samen met haar en zij was de enige die altijd bereid was om me een schuilplaats te bieden, me te beschermen tegen pijlen, zwaarden die sinister in het maanlicht glinsterden en de gouden ogen van de demonen. Niemand die verder iets om Harold gaf... behalve broeder For misschien.

'Schaduw is de zuster van de duisternis,' zegt broeder For altijd, de vriendelijke priester van Sagot. En waar duisternis is, is de Naamloze nooit ver weg.

Wat een onzin! De Naamloze en de schaduw? Volkomen verschillend. Dan kon je net zo goed een reus met een oger vergelijken. De schaduw was leven, vrijheid, geld en aanzien. Harold de Schaduw wist dat als de beste. Om een schaduw te laten verschijnen moest er op zijn minst een sprankje licht zijn en om dat met de duisternis te vergelijken was op zijn zachtst gezegd stompzinig. Maar natuurlijk zei ik dat niet tegen mijn vroegere leraar. Je leert je oma ook geen eieren uitzuigen.

Het was stil. Zo stil dat je de motten in de koelte van de nacht met hun broze vleugeltjes kon horen ritselen. Het was al weer een tijdje geleden dat de wacht langsgemarcheerd was en het werd hoog tijd dat ik aan de slag ging, maar om de een of andere reden voelde ik me die nacht extra waakzaam... Een voorgevoel bracht me ertoe in mijn schuilplaats te blijven, naast de muur van het gebouw dat in het duister was gehuld.

Er waren geen verdachte geluiden te horen in het smalle straatje met de oude stenen huizen die zich de Rustige Tijd nog konden herinneren. Niets, afgezien van een beschilderd blikken uithangbord boven de bakkerij dat rammelde in de zwakke wind. De langzaam voortkruipende geelgrijze mist waar onze hoofdstad beroemd om was lag in een dichte bank over de kinderkopjes van de straat, beschadigd en gebarsten door de wagenwielen. Men zegt dat de mist in een ver verleden door een stuntel van een tovenaar was veroorzaakt. Maar sindsdien was niet een van de aartsmagiërs van het koninkrijk erin geslaagd de stad van de gevolgen van deze onschuldige schelmenstreek te bevrijden.

De stilte verontrustte me. De enige plek waar het net zo stil is, is de schatkamer van een rijkard na een bezoek van een van de dievenbendes uit de stad.

Het uithangbord piepte, de zachte wind woei speels, wolken gleden traag langs de nachtelijke hemel. Maar hier stond ik, versmolten met de schaduw van het gebouw, terwijl ik probeerde geen vin te verroeren. Mijn intuïtie en mijn levenservaring dwongen me naar de nachtelijke stilte in de stad te luisteren. Geen enkele straat, al was die nog zo verlaten, kon zo doods zijn als deze.

Er zouden nachtelijke geluiden moeten klinken. Ratten die in het vuilnis ritselden. Een zatlap die ernaast lag te snurken, zijn zakken geleege door dieven die allang in een donker hoekje een schuilplaats voor de nacht hadden gezocht. Gesnurk van achter de ramen van de grijze huizen. Een schurftige hond die door de duisternis sloop. De hijgende ademhaling van een beginnende dief die op de loer lag voor een slachtoffer, met in een handpalm, die bezweet was van de spanning, zijn mes geklemd. Geluiden uit winkels en werkplaatsen, want zelfs 's nachts waren nijvere lieden in sommige ervan aan het werk. Maar niets van dit alles in het donkere straatje dat in een deken van mist was gehuld. Niets dan stilte, duisternis en een toenemend gevoel van gevaar.

De zorgeloze, speelse wind woelde teder door mijn haar, maar ik durfde mijn kap niet omhoog te doen. Een dwingende hand leek me tegen te houden.

Bij Sagot! Wat was er aan de hand in dit rustige straatje vol handwerkslieden?

In antwoord op mijn schietgebed leek de roemrijke god der dieven mijn gehoor te scherpen.

Voetstappen. Haastige voetstappen die de voortkruipende geelgrijze mist zelfs niet kon dempen. In een nis in de muur van het huis aan de overkant, ontwaarde ik heel even een sprankje duisternis.

Had iemand anders besloten zich hier te verstoppen?

Ik tuurde gespannen de inktzwarte nacht in. Nee. Ik had het me verbeeld. Ik was te gespannen, en beeldde me niet-bestaande moeilijkheden in. Ik werd kennelijk oud.

Inmiddels klonken de voetstappen steeds luider. De geluiden kwamen uit de straat die de patrouille van de stadswacht een paar minuten geleden ingeslagen was. Ik verstijfde en probeerde nog meer met de schaduw te versmelten, terwijl het spook van het gevaar traag boven mijn hoofd cirkelde.

Een man kwam snel de hoek om gelopen, hij rende bijna, recht op mij af. Hij moest een dwaas of heel erg dapper zijn om alleen in het donker rond te zwerven. Waarschijnlijk was hij een dwaas. Dappere mensen leefden in onze wereld niet erg lang. Trouwens, dwazen ook niet, tenzij ze als hofnar voor onze roemrijke koning werkten.

De vreemdeling kwam dichterbij. Hij was lang en goed gekleed, hij zag er zelfs rijk uit en zijn hand rustte op het gevest van een vrij goed zwaard.

Opnieuw dreven wolken langs de hemel; ze bedekten de sterren en de duisternis die al bijna volkomen was, werd nu absoluut ondoordringbaar. Zelfs toen hij vlak voor me stond, kon ik het gezicht van de vreemdeling niet onderscheiden, hoewel hij zo dichtbij was dat ik mijn hand maar behoefde uit te steken om de goedgevulde beurs van zijn gordel te trekken, als ik dat gewild had. Maar ik was geen minderwaardige zakkenroller, daartoe verlaagde ik me niet; mijn onbezonnen jeugdjaren lagen ver achter me en mijn instinct had me trouwens al duidelijk gemaakt dat dit het verkeerde moment was om een vin te verroeren of zelfs maar diep adem te halen.

In de nis aan de overkant begon de duisternis weer te wervelen, draai-

de chaotisch in het rond en zwol op tot een duistere doodsbloem. Ik voor letterlijk ter plaatse vast vanwege de ijskoude angst. Vanuit het donker schoot de Duisternis in de gestalte van een gevleugelde demon met een gehoornde schedel als hoofd tevoorschijn en stortte zich als een lawine in de Dwergerbergen op zijn slachtoffer dat hij met zijn verbazingwekkende gewicht tegen de grond drukte.

De man liet een gekrijs als van een gewonde kat horen en greep tevergeefs naar zijn nutteloze zwaard, dat hij probeerde te trekken. De Duisternis drukte de nachtelijke wandelaar echter in elkaar, zoog hem op en verslond hem. Vervolgens schoot het schepsel, wat het ook was, omhoog de lucht in, samen met zijn verse vlees en misschien ook wel een ziel. Ik gleed langzaam langs de muur omlaag en probeerde mijn ademhaling weer onder controle te krijgen. Mijn hart bonsde als een razende.

De demon had mij niet opgemerkt, hoewel ik de hele tijd recht tegenover hem stond. Maar als ik ook maar de geringste beweging had gemaakt... Als ik maar wat luider was gaan ademhalen... dan zou ik zijn prooi zijn geweest!

Ik had geluk gehad. Opnieuw had ik heel erg veel geluk gehad. Het geluk van een dief is wispelturig als een vrouw, het kan je elk ogenblik de rug toekeren, maar zo lang het aan mijn kant is kan ik mijn werk blijven doen.

In een duister hoekje bij het volgende gebouw piepte een rat, gevolgd door een tweede. Er vloog een vleermuis door de lucht op jacht naar late nachtuiltjes. Het gevaar was geweken en ik kon verdergaan. Ik maakte me los van de muur en zette me in beweging, waarbij ik in de donkerste delen van de straat probeerde te blijven.

Snel, maar zonder dat mijn laarzen enig geluid maakten, schoot ik van gebouw naar gebouw, van schaduw naar schaduw. Ik liet de Straat van de Bakkers achter me en schoot een steegje rechts van me in. De mist was hier dicht, hij verwelkomde me met de zachte omhelzing van zijn klamme armen, dempte mijn voetstappen en verborg me voor de ogen van zowel mensen als niet-mensen.

Er kwam een eind aan de duistere steeg. De donkere, sinistere muren van de huizen die van zo veel vreugde en verdriet getuige waren geweest weken abrupt uiteen. De wind verdreef de wolken en de hemel veranderde in een tafellaken waarover een rijke man talloze glinsterende muntstukken had uitgestrooid. Honderden, duizenden ster-

ren twinkelden naar me in de frisse zomernacht.

Op het Grokplein brandde hier en daar een straatlantaarn. Het is tenslotte een van de grote pleinen in het centrum en ook al waren ze bang, de lantaarnopstekers moesten hun werk doen. Omhuld door een glazen pantser wierp elke vlam een kleine poel flikkerend licht om zich heen en verwrongen schaduwen dansten in stilte op de muren van de naargeestige gebouwen.

Ik wenste dat de wind zijn kudde grijze, wollige schapen weer langs de hemel zou drijven, maar voorlopig moest ik in de schaduw blijven, dicht tegen de muren van de hoge gebouwen gedrukt. Maar de schaduw was inmiddels bleek en beschroomd vanwege het vele licht in de omgeving.

Grok zelf keek me stilzwijgend aan met zijn alziende ogen. Ik geloof dat hij een generaal was die ons koninkrijk na een invasie van orks heeft gered, of een koninklijke raadsman in de goeie ouwe tijd. En daar, vlak achter de stenen rand van zijn sokkel, bevond zich het doel van mijn nachtelijke tocht. Een groot huis, omgeven door een muur met kantelen, opgetrokken uit enorme stenen uit steengroeven in de Dwerbergen uit de tijd dat dat ras nog op goede voet met ons koninkrijk stond. Ik vond het gebouw een barbaars monument van slechte smaak, maar kroonhertog Patin die er woonde, was nauwelijks in mijn mening geïnteresseerd. Een neef van de koning die de schatkist beheert is een erg hoge piet, dus knijpen de mensen een oogje toe als het om zijn grillige architectonische smaak gaat.

De koning tolereerde ook de andere bevestigingen van zijn familielid, want rijke aristocraten kunnen zich bijna alles permitteren. Maar er gingen geruchten dat hij onlangs had ontdekt dat er een bepaald bedrag uit de schatkist verdwenen was. En dat betekende dat er koppen zouden gaan rollen, omdat zijne majesteit figuren die het geld van de staat te onbekrompen besteden bepaald niet gunstig gezind is. Mij een zorg, weer een profiteur minder.

De hoge muur van het huis eindigde aan weerszijden in een toren met een afgeknotte spits. In de linkertoren bevond zich een toegang van een kleine tien el breed, met een zware houten poort die met ijzer beslagen was. Vier ruiters konden er gemakkelijk zij aan zij door naar binnen. Maar die grote, officiële ingang was alleen voor welkome gasten, dus die kon ik maar beter vermijden.

Ik rende snel het verlichte plein over en dook weg in de schaduw

van de pilaren van de Koninklijke Bibliotheek, een pelgrimsoord voor magiërs van de Orde en historici. Soms kwamen zelfs edellieden hier hun kennis vergroten, hoewel de zogenaamde heren liever meteen naar Ranneng – de stad der geleerdheid – gingen om te studeren.

Vanuit mijn schuilhoek had ik een goed zicht op de woning van de hertog. Het huis leek uitgestorven. Op de muren en bij de poorten kon ik geen enkele wachter ontdekken. Ze moesten allemaal klappertan-dend in hun wachtlokaal zitten. Ik begreep hen wel, ik zou ook in mijn eigen huis weggedoken zitten, als ik die Opdracht niet had. Een be-paalde persoon had me een genereus aanbod gedaan; hij was geïnte-resseerd in een zeldzaam kleinood uit de verzameling van de hertog. De beloofde beloning was geweldig en het enige wat ik behoefde te doen was het huis binnendringen, de snuisterij gappen en maken dat ik wegkwam. Niet al te moeilijk, vooral als je wist dat de heer des huizes met zijn gevolg op hertenjacht in de wouden rond de stad was en er dus maar een klein aantal dienaren in het huis was achtergebleven.

Het risico dat je een wespennest verstoorde was natuurlijk groot. Maar tegen de tijd dat de wespen in de gaten hadden wat er aan de hand was, zou ik allang weg zijn.

Zorgvuldig betastte ik mijn kleren en uitrusting om er voor de zo-veelste keer die nacht zeker van te zijn dat ik alles bij me had om mijn plan te kunnen uitvoeren. Een donkergrijze wambuis met een kap, grij-ze handschoenen, een zwarte broek en laarzen. Een groot, tweesnij-dend mes dat met twee leren riempjes stevig rond mij dijk gebonden was, zodat het me niet in mijn bewegingen zou hinderen. Dat mes had me een flink stapeltje goudstukken gekost. Iets korter dan een el, bij-na een kort zwaard, en het bovenste deel van het lemmet was bedekt met een strook zilver, dus ik kon zelfs een gevecht met iemand die uit de dood was opgestaan riskeren als ik dat wilde. Alle kans dat ik het geluk zou hebben een dergelijk gevecht te overleven, zelfs al werd mijn arm erbij afgerukt. En met hetzelfde mes, of liever gezegd het zware gevest, kon ik elke idioot die 's nachts niet kon slapen en me voor de voeten liep met gemak buiten westen slaan. De meesterdief is niet iemand die een bewaker de keel afsnijdt die op het alarm is afgeko-men, maar iemand die stilletjes binnendringt, grijpt wat hij hebben wil en er even stil vandoor gaat, waarbij hij zo min mogelijk aanwijzingen, inclusief lijken, achterlaat.

Over mijn schouder had ik een kleine kruisboog hangen die ik ge-

makkelijk met één hand kon hanteren. Hij schoot korte dikke schichten af met punten die vier weerhaken hadden en met de nodige oefening kon je met dit dingetje het oog van een mens op zeventig pas afstand raken.

In het kalfsleren tasje aan mijn gordel zaten enkele flesjes die ik in noodgevallen kon gebruiken. Een dwergenkoopman die ik goed kende had me daarvoor van mijn hele buit van een diefstal tijdens een receptie in het huis van een van de beruchtste losbollen in de stad beroofd. Maar de werking van die magische flesjes was de prijs dubbel en dwars waard.

Genoeg nu. Geen tijd voor nog meer uitstel. Ik rende naar het huis van de hertog, waarbij ik steeds zo dicht mogelijk bij de muur van de bibliotheek bleef. Als iemand op het idee kwam om vanaf de muur omlaag te kijken, zou hij niets anders zien dan grijze steen en mistflarden die op de wind krijgertje speelden met de schaduwen op het plein. Ik rende bijna vlak langs de wand aan de rechterkant van het huis, waarbij ik de grijze muur met de kantelen in een flits waarnam. Daar was het, bijna onzichtbaar voor de mensen die langsliepen, het kleine grijze bediendendeurtje, dat toegang tot het huis van de hertog gaf.

Alleen had ik de pech dat er een straatlantaarn tegenover het poortje brandde en er geen enkele dekking was; ik had net zo goed in Sago's handpalm kunnen staan. Het licht viel vol op de muur en er was geen enkele schaduw te bekennen. Gelukkig was de smalle straat verlaten en de patrouille zou hier pas over een paar minuten langskomen. Ik had tijd genoeg.

Uit mijn gordel haalde ik een set slothaken die de dwergen volgens mijn aanwijzingen hadden gemaakt. Alleen onwetende minkukels denken dat het gemakkelijk en goedkoop is om een meesterdief te zijn. Onzin. Als je iets wilt stelen wat de moeite waard is, is je uitrusting het belangrijkste (over talent en ervaring zal ik verder bescheiden zwijgen, maar zonder die eigenschappen kun je weinig stelen).

Ik ging volkomen op in het hanteren van mijn slothaak, ik tastte naar de veer van het slot. Aha! Een zachte klik. De eerste verdedigingslinie was overwonnen.

Maar net op dat moment klonken er hoefslagen aan het eind van de smalle straat en ik begon sneller te werken.

Een klik. De tweede hindernis geslecht. Wanhopig draaide ik met mijn slothaak, op zoek naar de laatste veer. Klaar! Er was geen tijd meer!

Ik rukte de slothaak uit het slot – alle veren waren los – en schoot naar de overkant van de bochtige straat. In de beschermende schaduw.

Net op tijd!

Een groepje ruiters kwam de bocht om gereden. Twee, drie, vijf, zeven. Oho! Dertien! Een geluksgetal. Ze reden op grote Doralissische volbloeden. Donkere silhouetten tegen de grijze achtergrond van de nacht. Ik hurkte neer, trok de kap over mijn hoofd en sloot mijn ogen in de hoop dat ze in het sterrenlicht niet geglinsterd hadden.

Tien soldaten droegen het grijs-met-blauwe uniform van de koninklijke lijfwacht. De elfde ruiter bleek een vrouw, haar gezicht verborgen achter een zware sluier. De twee mannen die aan weerskanten van haar reden hielden hun gezicht onder de kap van hun mantel verborgen.

Ik vroeg me af wat de lijfwachten van de koning en de geheimzinnige dame midden in de nacht op straat deden. Dat waren mijn zaken niet, besloot ik.

Nog geen drie minuten na de merkwaardige colonne galoppeerde een tweede detachement ruiters voorbij. Zij droegen gewone uniformen, geen grijs met blauw, maar ik zag een purperen streep op de mouw van de laatste man.

Oho! Wildharten! Wat deden die zo ver van de Eenzame Reus?

Ik wachtte tot de ruiters in de volgende straat verdwenen waren, talmde nog een paar minuten en liep toen terug naar het bediendenpoortje.

De binnenplaats was stil, donker en verlaten. In de hele villa van de hertog waren maar twee vensters verlicht: een in de keuken en een onder het dak. Het gras dat in de kilte van de juninacht verlepte, dempte het geluid van mijn stappen. Het was te koud voor de krekels en de stilte hing drukkend over de binnenplaats.

Daar was de deur naar de keuken. De kleine, flakkerende vlam van een toorts had een zwarte vlek op de muur naast de deur gemaakt. Ik draaide aan de bronzen kruk en was binnen.

De haarden en fornuizen in de keuken waren allang koud. Op de tafels stonden stapels vuile borden en een jong koksmaatje sliep op de grond. Ik bleef in een hoek staan en begon alles te vergelijken met de plattegrond die ik bewaarde op de betrouwbaarste plaats die maar denkbaar was: in mijn hoofd. Door die deur ginds zou ik in een eetzaal met een brede marmeren trap komen die naar de eerste verdieping leidde. Maar ik hoefde me niet in de eetzaal te wagen, want er was een

weg omheen. De eiken deur rechts gaf toegang tot de bediendenvleugel en vandaar kon ik op de eerste verdieping komen zonder langs de wacht te hoeven. Natuurlijk was het laat en de wachters, als ik mijn pappenheimers tenminste goed kende, lagen allang te slapen, maar desondanks had het geen zin risico's te nemen.

Ik zette me voorzichtig in beweging (de droge vloerplanken kraakten onder mijn voeten). In de schemerige gang brandde slechts één op de twee toortsen. Van achter een deur links klonk het gesnurk van iemand die gezond en heel tevreden met het leven was. Dat was beslist een wachter, want niemand anders kon zo roekeloos onbezorgd zijn.

In mezelf grinnikend ging ik verder.

Verder! En stil! Het belangrijkste was om me niet te haasten.

Ik liep naar de trap die van de bediendenvleugel naar de hertogelijke vertrekken leidde. Ik was in een mum van tijd boven en voor me zag ik de zware, dubbele eiken deuren. Afgesloten natuurlijk, maar dat was geen probleem.

De gang was net zo schemerig en verlaten als de rest van het huis. Maar ik zag dat de vloer vanaf dat punt was betegeld met Isiliaans marmer, waarop voetstappen onnatuurlijk luid en helder klinken. Een dove aan de andere kant van de stad zou ze kunnen horen. En ik moest de hele gang door naar de slaapkamer aan het eind.

Vervloekt! Kon ik maar vliegen!

Maar dat kon ik niet. Dus moest ik elk greintje behendigheid dat Sagot me had geschonken gebruiken om geen geluid te maken.

Plotseling hoorde ik een dreigend gegrom achter me. Ik bleef stokstijf staan, met één voet in de lucht boven de zwarte en witte marmeren tegels. Behoedzaam draaide ik mijn hoofd om en daar zag ik een garrintsj die me met zijn krankzinnig glinsterende witte ogen verslond.

Er voer een koude rilling door me heen. Die oplichter Gozmo had er met geen woord over gerept dat de hertog een van deze monsters in huis had, toen hij mij de Opdracht gaf.

Garrintsjen leven ver weg in het zuiden, op de steppen van Ungava, bijna op de grens van het tropische sultanaat. Deze schepsels zijn fantastische waakhonden en bijzonder handig bij jongens zoals ik. Een levende garrintsj-welp te pakken krijgen is ongelooflijk moeilijk, bijna onmogelijk, omdat de prijs gewoon torenhoog is. Men zegt dat het schathuis van de koning door twee van die beesten bewaakt wordt.